

visninger til mange af vores nuværende og tidligere professorer og eksperter på det her område. Højesterets dom af 6. april 1998, den såkaldte Maastrichttraktatsag, er også taget med i betragtning.

Derfor mener jeg altså ikke, at man kan sammenligne den situation, som vi i dag står i, med den situation, som vi var i, da vi skulle vedtage lovforslaget om Tvind, for da blev der altså sagt fra Justitsministeriets side, at der var nogle betænkeligheder, men alligevel. Derfor er det for nemt at sige, at man ikke kan stole på Justitsministeriets folk i denne her sag.

Vi mener alt i alt, at der ikke er nogen grund til at være bekymret, og vi kan derfor ikke støtte de forslag til vedtagelser, der nu ligger på bordet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu mener fru Susanne Clemensen, at det er så godt med de her flertalsafgørelser og afskaffelse af vetoret.

Hvis vi f.eks. ser på handelspolitikken, så giver Nicetraktaten jo Europa-Kommissionen voldsomt udvidede beføjelser. Så kan et flertal vedtage, at det er Europa-Kommissionen, der leder de kommende TRIPS-forhandlinger og GATT-forhandlinger i WTO om såkaldte intellektuelle ejendomsrettigheder, om tjenesteydelser, altså f.eks. alt fra vandværker til fængsler, som så skal udliciteres og privatiseres og sådan nogle ting. Der har Danmark jo siddet med ved bordet, og jeg forstod, da vi havde diskussionen om euroen, at det var utrolig vigtigt, at Danmark skulle sidde med ved bordet.

Nicetraktaten betyder, at så sidder Danmark ikke længere med ved bordet, så er det bare Kommissionen, og så er det flertalsafgørelser i Ministerrådet, og så er vi bundet af det, der bliver aftalt i WTO efterfølgende, også hvis det f.eks. er udliciteringer på offentlige områder og sådan nogle ting.

Det synes jeg sådan set ikke er særlig fornuftigt. Derfor vil jeg godt spørge, om CD synes, at f.eks. på det punkt er det faktisk fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Susanne Clemensen (CD):

Nu er det jo ikke sådan, at Europa-Kommissionen kommer til at sidde og forhandle på Danmarks eller de andre medlemslandes vegne, uden at den har et klart mandat, som den skal

forhandle ud fra. Jeg synes faktisk, at det er ganske fornuftigt. Jeg tror, at det er en fornuftig måde at opnå resultater op, i stedet for at alle medlemslande sidder og har hver deres dagsorden, for så tror jeg nemlig, at det bliver meget sværere at nå til et resultat.

Derfor er det en fornuftig procedure efter min mening, at medlemslandene først bliver enige om det mandat, som de så skal give Europa-Kommissionen, og så skal Europa-Kommissionen forhandle på medlemslandenes vegne. Det er jeg ganske tryk ved.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, det er jo et klart politisk synspunkt, som man kan have, at det er bedre, at det er embedsmænd end regeringer, der fører forhandlingerne, og så kan man altså med et flertal i EU's Ministerråd give disse embedsmænd ret til at indgå aftaler, f.eks. om tjenesteydelser inden for det offentlige område, og de kommer så til at binde Danmark, hvor den nuværende situation er, at vi sidder med ved bordet i disse forhandlinger. Vi kan rent faktisk blokere disse forhandlinger. Det kræve ratifikation her i Folketinget, hvis det griber ind i dansk lovgivning.

Mit næste spørgsmål er så: Når man så mener, at det er godt, at embedsmændene overtager disse ting – det er sådan set hele globaliseringen, man på den måde overdrager til Kommissionen – er det så også godt, at det sker, uden at den danske befolkning bliver spurgt? Er det rimeligt, at vi flytter denne meget store klump af magt væk fra de folkevalgte over til embedsmændene, uden at spørge befolkningen?

(Kort bemærkning).

Susanne Clemensen (CD):

Hr. Keld Albrechtsen får det altså til at lyde, som om embedsmændene bare agerer på egen hånd. Men embedsmændene har jo et mandat, der er givet fra politikerne i de enkelte medlemslande om, at de skal forhandle inden for de og de rammer, og på den baggrund synes jeg, det er ganske fornuftigt, at Europa-Kommissionen forhandler et eller andet givet resultat på plads, naturligvis inden for rammerne af det mandat, som er givet af medlemslandene selv, dvs. politikerne.

Det kan være, jeg bliver nødt til at komme tilbage til det sidste spørgsmål. Det glippede, hvad det var der blev spurgt om.